

Christina Diaz Gonzalez

**RED
UMBRELLA**
UMBRELA
ROSIE

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Daniela Fudulu

forteen | 2019

Castro Rules Out Elections in Cuba
– *The New York Times*, May 2, 1961

I watched as a white heron circled the beach and then headed north toward the open waters of the tropics. The lone bird flapped its wings, gradually disappearing into the pink-and-orange-streaked sky. It was time for us to go, too.

“Pack it up, Frankie. It’s getting late,” I said.

Frankie threw his small fishing net into the rolling surf.

“C’mon, Lucía . . . a few more minutes. We don’t even have school tomorrow.”

I sighed and leaned back on my towel. Frankie was right, there was no need to rush home. Since all the private schools had been closed and the public schools were being reevaluated, who knew when classes would start again. I was growing tired of constantly hearing about the revolution, but I privately thanked Castro for postponing my algebra test. I closed my eyes and imagined old Señora Cardoza, our eighth-grade teacher, being questioned by one of the new government officials. The poor woman would probably be so flustered that she’d pass out. Then I thought of Manuel, who sat two rows ahead of me in algebra class. With his light brown hair and green eyes, he was definitely the cutest boy in class. Maybe that’s why I couldn’t concentrate on anything Señora Cardoza said.

A distant rumbling snapped me out of my daydream. I searched the sky to see if a storm was coming, but it was a clear evening. The thunder-like noise grew. Something big was coming down the beachside road. I shook the sand off my feet, grabbed my sandals, and hurried toward the boardwalk. A caravan of large camouflaged trucks and jeeps

CAPITOLUL 1

Castro elimină alegerile libere din Cuba
– *The New York Times*, 2 mai 1961

Am urmărit un cocostârc alb dând ocol plajei și îndreptându-se apoi spre nord, spre apele întinse ale tropicelui. Pasărea solitară a bătut din aripi, dispărând pe cerul brăzdat de dungi roz și portocalii. Sosise timpul să plecăm și noi.

— Strânge-ți lucrurile, Frankie, că se face târziu, am zis eu.

Frankie și-a aruncat halăul mititel înspre valurile care se tot rostogoleau.

— Hai, mă Lucía... Doar câteva minute să mai stăm! Mâine nici n-avem ore...

Am oftat și m-am lăsat pe spate pe prosop. Frankie avea dreptate: n-aveam de ce să zorim spre casă. Din moment ce toate școlile particulare fuseseră închise, iar cele de stat treceau printr-un proces de reevaluare, cine știe când aveau să fie reluate cursurile? Mi se cam tăiașe să aud vorbindu-se întruna despre revoluție, dar în sinea mea îi mulțumeam lui Castro c-a făcut să mi se amâne testul la algebră. Am închis ochii și mi-am imaginat-o pe bătrâna Señora Cardoza, profesoara noastră dintr-o optă, interogată de unul dintre funcționarii din noul guvern. Sărmana, cred că s-ar emoționa așa de tare, c-ar leșina! Apoi gândul mi-a fugit la Manuel, care stătea cu două bănci mai în față la ora de algebră. Cu părul alăturiu-deschis și cu ochii verzi, era de departe cel mai drăguț băiat din clasă. Poate de-aia nu reușeam să fiu atentă la nimic din ce preda Señora Cardoza...

Un huruit în depărtare m-a trezit din reverie. M-am uitat pe cer să văd dacă-s semne de furtună, dar era o seară senină. Zgomotul tunător s-a intensificat. Ceva mare venea la vale pe drumul ce ducea la plajă. Mi-am scuturat nisipul de pe tălpi, mi-am luat sandalele și m-am grăbit să ajung la poteca de scânduri. O caravană de jeepuri și camioane camuflate

came into view. I half hid behind a coconut palm and watched as truck after truck, filled with men wearing fatigues, roared past me. During the past year, there had been pictures of the revolution's soldiers in the newspapers and on TV, but I'd never seen so many in person. Most of the soldiers that were riding in the trucks looked like they were in their twenties, but a few seemed to be my age. One of them had such intensity and fierce determination in his eyes that it made me shudder, and I quickly looked away. And then they were gone, leaving behind a cloud of sand and dust in the road.

"Did you see that?" Frankie yelled from the water's edge.

I turned and walked back to where my bike and beach towel lay. "Yeah. Strange to see army trucks around here."

"Huh? I'm talking about the huge yellowtail that swam . . ." Frankie pulled in his net and spun around. "Wait, those were army trucks?"

"Yeah, but they're already gone." I shook out my towel and carefully tucked it into the bike's front-hanging basket. "Vámonos, Frankie, we're going to be late for dinner."

"You sure they're gone?" Frankie looked toward the road.

"I'm sure. Nothing ever happens in Puerto Mijares. Those soldiers were probably just driving through."

"Well, you can go home. I'll catch up later."

He stared at the waist-deep water surrounding him.

"Ha! Mamá would have my head if I left you alone."

"I'm already seven. I don't need a babysitter." He twisted his body, getting ready to throw the net again.

Frankie could be stubborn, but I knew the one thing my little brother loved more than fishing.

"Okay, I guess we'll both have to miss Mamá's *flan*."

"*¿Flan?*" Frankie pulled at the net, already in mid-air, catching it with his left hand. "Why didn't you say that before?"

He sprinted out of the water and hurried over to his bike. A sly smile crept onto his face.

mi-a ieșit în întâmpinare. Ascunsă pe jumătate în spatele unui cocotier, am urmărit camioanele văjând pe lângă mine, unul câte unul, ticsite cu oameni îmbrăcați în haine de camuflaj. În ultimul an tot apăruseră prin ziare și la TV fotografii cu soldații revoluționari, dar nu avusesem niciodată ocazia să văd atât de mulți în carne și oase. Majoritatea celor din camioane păreau să aibă douăzeci și ceva de ani, însă erau și câțiva care păreau de-o seamă cu mine. Unuia dintre ei i se citea în ochi o hotărare sălbatică, de nestrămutat, care m-a făcut să mă cutremur și să-mi feresc repede privirea. În clipa următoare, nu mai erau acolo. Lăsaseră în urma lor pe drum nori de praf și nisip.

— Ai văzut și tu? mi-a strigat Frankie de la marginea apei.

M-am răsucit pe călcâie și m-am întors în locul unde-mi lăsasem bicicleta și prosopul de plajă.

— Da... E ciudat să vezi camioane militare pe aici.

— Hă? Io mă refeream la seriola uriașă care-a trecut pur și simplu... a zis Frankie, trăgând de halău și rotindu-se-n loc. Stai, alea care-au trecut erau camioane militare?

— Îhî, da' s-au dus deja, am spus eu, scuturându-mi prosopul, împăturindu-l cu grijă și punându-l în coșul prințul pe partea din față a biclei. Vámonos, Frankie, o să-ntârziem la masă!

— Ești sigură c-au plecat? a insistat Frankie, uitându-se spre șosea.

— Da. Nu se-ntâmplă niciodată nimic în Puerto Mijares. Probabil că erau doar în trecere.

— Păi poți să te duci tu acasă. Vin și io mai târziu!

Se uita țintă la apa din jur, care îi ajungea până la brâu.

— Ha! M-ar face Mamá harcea-parcea dacă te-ăș lăsa singur aici!

— Am deja șapte ani. Nu-mi trebuie dădacă.

Și-a răsucit corpul, luându-și avânt ca să arunce din nou plasa de pescuit. Frankie era căpos căteodată, dar eu știam bine care era sigurul lucru care îi plăcea frățiorului meu mai mult decât pescuitul, aşa c-am zis:

— OK, atunci presupun c-o să ratăm amândoi *flan*-ul lui Mamá...

— *Flan?* a tresărit Frankie, trăgând de halăul pe care-l azvârlise deja și prințându-l din zbor cu mâna stângă. De ce n-ai zis aşa?!

A ieșit din apă cât ai clipe și s-a dus iute la bicla lui. Pe față i-a apărut un zâmbet pișicher.

"Hey, Lucy," he said, and with one swift move, he snatched my

My bike screeched into the driveway. I jumped off, hurdled the potted plant sitting by the porch steps, and ran to the front door. "Beat you again," I laughed, stumbling into the house.

An eerie silence greeted me.

"Mamá? Papá?" I called out. There was an uneasiness hanging in the air as I walked into the darkened family room.

Frankie clattered into the house. "You only won because I let you."

"Shhh. Something's wrong," I whispered.

"¿Qué?"

"Not sure." I headed toward the dimly lit kitchen.

My parents were sitting at the kitchen table huddled around a radio, oblivious to the fact that the sun had set and that most of the house was now dark and full of shadows.

"Oh, *hijos*, you're home."

Mamá immediately stood up, smoothed back her dark hair, and gave us quick kisses on the cheek. She signaled for Papá to turn down the radio. The voice of someone giving a speech was promptly silenced.

"What's going on? Why is the house so dark?" I asked.

Mamá turned on some lights and took out the dinner plates.

"Nothing's happened." Papá smiled, but the worried look in his eyes betrayed him. "Your mother and I just lost track of time listening to the radio. Did you have fun at the beach?"

"It was okay, but I didn't catch anything. I did see this huge yellowtail . . . about this big!" Frankie opened his arms wide.

Papá chuckled. "That big, huh? Probably more like this." He brought Frankie's arms together until they were about a foot apart.

"Well, yeah, maybe." Frankie reached for the plate of sliced avocado.

— Hei, Lucy! m-a strigat el și, dintr-o singură mișcare, mi-a înșăcat prosopul și l-a aruncat căt de departe a putut. Cine-ajunge primu' acasă?

Intrând pe alei, am frânat c-un scărțăit. Am sărit din să, am țopăit peste planta din ghiveciul de pe treptele verandei și-am alergat la ușa de la intrare.

— Te-am întrecut din nou! am zis râzând în timp ce dădeam buzna-n casă. Înăuntru m-a întâmpinat o liniște sinistră.

— Mamá? Papá? am strigat.

Când am intrat în sufrageria cufundată-n întuneric, m-am lăsat cuprinsă de un sentiment apăsător.

— Te-am lăsat să mă-ntreci, de-aia! mi-a răspuns Frankie, năvălind înăuntru.

— Sss! E ceva-n neregulă, i-am șoptit.

— ¿Qué?

— Nu știu încă, am zis, îndreptându-mă spre bucătăria slab luminată.

Părinții mei stăteau la masa din bucătărie, aplecați deasupra unui radio, fără ca măcar să-și dea seama că afară soarele apusese și că mai toată casa era acum cufundată-n întuneric și cotropită de umbre.

— Oh, *hijos*, ați ajuns!

Mamá s-a ridicat numai decât de pe scaun, și-a dat părul negru după urechi și ne-a sărutat în pripă pe obraji. L-a făcut semn tatei să dea radioul mai încet. Vocea cuiva care ținea un discurs a fost imediat redusă la tăcere.

— Ce se-ntâmplă? De ce stăm pe întuneric? am întrebăt eu.

Mamá a aprins câteva becuri și a scos farfurile pentru cină.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, a răspuns Papá zâmbind, dar expresia ochilor îi trăda îngrijorarea. Eu și mama am pierdut noțiunea timpului tot ascultând la radio. V-ați distrat la plajă?

— A fost bine, da' n-am prins nimic. Totuși, am văzut o seriolă uriașă... cam aşa de mare! a răspuns Frankie, depărtându-și mult brațele.

— Aşa mare? a chicotit Papá. Nu era mai degrabă aşa? a zis el și i-a apropiat brațele lui Frankie până ce între ele rămăseseră numai vreo 30 de centimetri.

— Păăăi... ihî, poate aşa, a cedat el, întinzându-se după farfurie cu felii de avocado.

"Mamá, do you **need** help with dinner?" I asked, peering over Resped her shoulder to see what she was cooking.

"No, it's just leftovers from yesterday." She turned as Frankie went for his second slice. "Frankie, *no comes más*. You'll get filled up before dinner. Now wash up . . . both of you. Dinner will be ready in five minutes."

"You made *flan*, right?" Frankie wiped his sticky hands on his shorts.

"Oh, the *flan*. I forgot, with everything—"

"Ahem." Papá cleared his throat.

"I'll make it tomorrow, sweetie. Promise. Now go."

"Told you we shouldn't have left the beach," Frankie muttered as we stepped into the hallway.

I ignored him and focused instead on the shouting coming from the kitchen radio. Mamá had raised the volume the moment we'd left the room. A reporter was describing a large crowd gathered near the town square, and in the background there was some sort of chanting. I strained to hear what they were saying. Then the words came through clearly, echoing in my head. *¡Socialismo o muerte!* Socialism . . . or death!

— Mamá, ai nevoie de ajutor cu masa? am întrebat, trăgând cu ochiul peste umărul ei ca să văd ce pregătea.

— Nu, o să mânăcăm ce-a mai rămas de ieri. Frankie, *no comes más*, l-a mustrat ea, întorcându-se chiar când Frankie lua o a doua felie. O să te saturi înainte să ne-așezăm la masă... Duceți-vă să vă spălați – amândo! Masa e gata-n cinci minute.

— Da' ai făcut *flan*, da? a spus Frankie, ștergându-și degetele lipicioase pe pantalonii scurți.

— O, *flan*-ul... Am uitat, cu toate pe cap...

— H-hm! a tușit Papá ca pentru a-i atrage atenția.

— O să fac mâine, scumpule, îți promit. Acu' fuga!

— Io și-am zis să mai rămânem pe plajă, a bodoğanit Frankie când am ieșit pe hol.

Nu i-am dat nicio atenție și, în schimb, m-am străduit să deslușesc zbierele care veneau de la radioul din bucătărie. Imediat ce ieșiserăm noi din cameră, Mamá dăduse din nou sonorul mai tare. Un reporter relata despre o mare mulțime adunată-n piața orașului, iar pe fundal se auzeau oamenii scandând. Mi-am ciulit urechile, ca să-nțeleg ce spuneau. Deodată, cuvintele s-au auzit limpede, reverberându-mi în cap: *¡Socialismo o muerte!* Socialismul... sau moartea!

U.S. Brands Cuba Communist State, Says Castro Outdoes Soviet in Barring Vote, Likens His Rallies to Hitler's – *The New York Times*, May 3, 1961

“Today I’m having real fun,” I mumbled to myself. I pulled open the bedroom drapes and took a look outside. The brightness of the morning sun blinded me for a moment. Then, as my eyes adjusted to the light, I realized what a perfect day it was. The cloudless sky, the slight chatter of birds in the fruit trees, and the warm breeze that brushed past my cheek . . . there was no place I’d rather be, although Ivette and I did talk about visiting Paris or Rome someday. We’d been best friends since kindergarten, and I couldn’t imagine exploring those cities without her. But for now, we’d have to be happy spending the day walking around downtown Puerto Mijares. We could catch a movie or even a double feature. Something by Fellini was probably playing.

I thumbed through my closet and picked out a pleated emerald-green skirt with a crisply ironed white shirt. It wasn’t too fancy or too casual. After all, you never knew who we might run into in town. But choosing a headband was a bit harder. I loved my bright yellow one, which would stand out against my dark hair, but the green and white polka-dot one matched my outfit perfectly. This was a decision better left for Ivette. She was my fashion guru.

A thumping on the stairs let me know that Frankie was on his way to the kitchen. The warm, sweet smell of *café con leche* had wafted its way up to me, and my stomach growled in response. Breakfast was probably already on the table.

CAPITOLUL 2

SUA declară Cuba stat comunist, afirmă că Fidel Castro întrece chiar și URSS-ul prin interzicerea alegerilor libere, compară discursurile lui Castro cu cele ale lui Hitler
– *The New York Times*, 3 mai 1961

— Azi o să mă distrez din plin! am murmurat cât să m-aud doar eu.

Am tras la o parte draperiile de la dormitor și-am aruncat o privire afară. Pentru o clipă, am fost orbită de strălucirea soarelui matinal. Pe urmă, în timp ce mă obișnuiam cu lumina, mi-am dat seama că e o zi absolut perfectă: cerul fără nori, ciripitul discret al păsărilor din pomi și briza călduță care-mi mângâia obrazul... N-aș fi dat locul asta pentru niciun altul pe lume – deși plănuisem cu Ivette să vizităm cândva Parisul sau Roma. Eram prietene la cataramă încă de la grădiniță și nu-mi puteam închipui cum ar fi să vizitez locurile astea fără ea! Deocamdată însă, trebuia să ne mulțumim să ne petrecem ziua colindând centrul orașului Puerto Mijares. Puteam să vedem un film sau să prindem chiar două la preț de unu. Sigur rula ceva de Fellini.

Am scotocit prin șifonier și am scos dinăuntru o fustă plisată, de nuanță smaraldului, și o cămașuță albă, călcată la dungă. Era o ținută nici prea prea, nici foarte foarte. La urma urmei, nu știi niciodată peste cine dai în oraș... Alegerea unei bentițe s-a dovedit ceva mai dificilă. Îmi plăcea bentița mea galbenă-deschis, care avea să iasă-n evidență pe fundalul părului brunet, dar cealaltă, cu bulinuțe albe și verzi, se potrivea la fix cu ținuta mea. Mai bine lăsam în seama lui Ivette decizia asta! Ea era mentorul meu întrale modei.

Tropăiala de pe trepte mi-a atras atenția că Frankie se ndrepta spre bucătărie. Aroma caldă și dulce de *café con leche* s-a înălțat până la mine, la etaj, și mi-a făcut stomacul să chiorăie. Probabil că micul dejun era deja pe masă.